

מבית הישן*

לאה גולדברג רחוקה מה„אידיאולר“
בית“ הבאה בזמן האחרון לפאר את
העבר ולהתרפק עליו, אין היא מפארת
את ביתה הישן פיאורים לשמם, היא רק
בוסרת את הווייתו, על אוירתה הכבי
לית ועל כל האלמנטים שבה: משרי
חוז, מומרות בניטארות“, המיחס וכי
דיהתה, הקבצנית „המתנממת“, „הילי
דות העצובות“, שוקי-הזגים וכל אותם
הפרטים המצטרפים לכלל החי, חיבה
רבה נוהגת המשוררת בדברים אלה,
וגעגועים רגושים (אך לא רגשניים) היא
כתגעגעת עליהם. כי אין בשירים אלה
מנידת הרגשנית, אין בהם כל חרטה
ומשאקה, התייפחות ותיחלת. לאה גולדי
ברג מעצמה הגיעה אה הנושא,
בלי כל השפעות זרות; יש לה יחס
רגיש אליו, אבל גם רגישות זו היא
עצורה, מבווישת: „אל תתנוי לבי
כות“...

פשוטים השירים. לפני עשר שנים
היו שיריה של לאה גולדברג „קשים“
יותר, והיא השיגה את הפשטות המצוי
נת עכשיו את שירתה אחרי היאבקות
עם החומר והתגברות עליו אמנם גם
עכשיו גמצא אצלה צירופים: מנורניסי-
טיים“, ואפילו אם אינם מרננים יהגיון—
הם הכרחיים:

הנה יונים ישבו לנוח על מלאת
העייפות שלי הנצחיות מנשואי
וכפי שטבעי לה, „מנורניסי“ כן טב
עית לה העממיות:

הסימטה צרה

זלי פגע בדלי

צחוק של נערה

סרט חכלילי

ובשני יסודות אלה נוצרת „תרכובת“
אלגית — שהיא יתוד שירתה של לאה
גולדברג.

הדי הימים האלה עולים מן הנרמז
בשירי „הבית הישן“ יותר מאשר מן
הנאמר בהם; רק ב„שיר בקבלית“
נאמרים הדברים במפורש:

בכפר וביער פשט הצר,

נכרת האלון, היבול לא נקצר,

לא נשן בלילה, לא נשקוט ביום —

בכי אחותנו עולה עד מדום

גם כאן אנו מוצאים אותו צמצום,

רצינות עניינית וגיבוש של ביטוי העור

שים את שירת לאה גולדברג שירת

עובדות.

אברהם יפה

* לאה גולדברג, „מבית הישן“,
הוצאת ספרית-פועלים, דורון.